

Saman taivaan alla

Camilla Davidsson

SAMAN
TAIVAAN
ALLA

Suomentanut Sirpa Parviainen

into

Aiemmin ilmestynyt:
Pikkuinen unelmien kaksio
Viikunapuun varjossa

Ruotsinkielinen alkuteos *Under samma himmel*

© Camilla Davidsson 2020 by agreement with Enberg Agency

into

Into Kustannus Oy
www.intokustannus.fi

Kansi: Laura Noponen

ISBN 978-952-393-393-4
Paino: Tallinna Raamatutrükikoda, Viro 2025

Barbaralle ja Catrinelle
– kiitos, että olitte tukenani, kun sitä eniten tarvitsin!

*Mikään muu maailmassa ei häiritse sinua yhtä paljon
kuin oma mielesi. Kun toiset ihmiset tuntuvat häiritseviltä,
äänessä on vain oma mielesi.*

SRI SRI RAVI SHANKAR

I

NIMENI ON LEO, ja olen horoskoopiltani leijona. Astrologien mukaan leijonan tulisi olla ylväs, vahva johtajahahmo, jolla on kova kilpailuvietti ja kunnianhimoiset tavoitteet. Kun olin nuori, äitini jankutti aina siitä, kuinka minusta voisi tulla mitä tahansa mitä ikinä haluaisin ja onnistuisin kaikessa, mitä toivoisin, kun vain panisin toimeksi ja opiskelisin ahkerasti. Pakko tunnustaa, että koulunkäynti meni pelleilyksi, mutta päivän tunneilta päästyäni olin sitäkin energisempi ja kekseliäämpi. En ollut seitsemää, kahdeksaa vuotta vanhempi, kun perustin ensimmäisen yrityseni. Heti kun sää salli, raahasin tien reunaan pöydän ja myin kaikkea, mitä onnistuin kerjäämään kotoa, kuten mehua ja kotona tehtyjä pikkuleipiä, puolelle naapurustolle ja ajoittain ohi kulkeville turisteille. Kirppiksen jälkeen olivat vuorossa vappukukat, joululehdet, vastapaistetut leivät, kookospallot, kotona valetut kynttilät, suoratuontitavarat Aasiasta ja myöhemmin asunnot, jotka ensin remontoitin ja sitten myin eteenpäin. Kaksikymmentävuotiaana olin jo tienannut ensimmäisen miljoonani. Nykyään omistan ja pyöritän pariakymmentä yritystä. Äitini oli oikeassa – kaikki on mahdollista, kun vain paiskii kovasti töitä eikä koskaan anna periksi. Tämä on tarina minun tiestäni pikkuleipien myyjästä kotitien varressa menestyksekkäisiin miljardikauppoihin.

Kaikki alkoi pakastimen tyhjentämisestä...

Leo huokaisi ja laski käsikirjoituksen sivun päällimmäiseksi paperipinkkaan. Latteaa ja tekoreipasta, ikään kuin hänen tiensä menestykseen olisi sujunut kuin tanssi. Se ei olisi voinut olla isompi emävalhe. Jos hän olisi pyytänyt, hän olisi varmasti saanut avukseen koko joukon kustannustoimittajia, haamukirjailijoita ja luoja ties

mitä. Kustantamoryhmä Brantzeliuksen toimitusjohtajan Svante Brantzeliuksen mukaan kirjasta tulisi ehdottomasti bestseller – jos Leo nyt ylipäättään saisi kirjansa valmiiksi – ja sitä myytäisiin kymmeniä tuhansia kappaleita. Se poikisi takuuvarmasti tv-haastatteluja, isoja otsikoita iltapäivälehtiin ja monen aukeaman juttuja kaikkiin suurimpiin aikakauslehtiin. Ei, huomion puutteesta ei muodostuisi minkäänlaista ongelmaa. Päinvastoin. Leon akilleenkantapää oli itse sisältö. Kun hänen muistelmansa julkaistaisiin, hänen olisi pakko seistä sanojensa takana. Kaikki viimeinkin unohtuiksi painuneet asiat pulpahtaisivat jälleen pintaan, ja hänen lapsensa, entiset vaimonsa ja kaikki muut, joiden olisi pitänyt olla hänelle tärkeitä, suuttuisivat. Vielä pahemmin kuin jo olivat suuttuneet. He ehkä jopa haastaisivat hänet oikeuteen. Jälleen kerran. Leo otti äsken kirjoittamansa paperiliuskan, ruttasi sen ja heitti kohti roskakoria huoneen toiseen päähän. Täydellinen osuma keskelle koria. Hän katsahti kelloa. Varttia vaille kahdeksan. Vajaa tunti aikaa siihen, kun Emanuel tulisi hakemaan hänet johtoryhmän kokoukseen. Hänen pitäisi vielä piipahtaa suihkussa ja valmistautua.

Leo ehti tuskin nousta, kun kännykkä soi. Agnes Åren kiinteistövälitysfirmasta. Leo istahti takaisin kirjoituspöydän ääreen, kääntyi katsomaan ulos laiturissa keikkuvien veneiden sekalaista seurakuntaa Strandvägenillä, Djurgårdenissa ja Skeppsholmenissa ja vastasi:

”Huomenta. Oletko saanut jotain kiikariisi?” Tämä kestäisi hetken. Leo nojautui taaksepäin selkänojaa vasten, laski vapaan kätensä vatsalleen ja jännitti vatsalihaksiaan. Ne olivat kovemmat ja selvemmin erottuvat kuin pitkiin aikoihin. Ei hassumpaa mieheltä, joka on juuri täyttänyt kuusikymmentä.

”Uskoisin niin.” Agnes rykäisi, ja taustalta kuului, kuinka tämä selaili papereitaan. ”Äskettäin remontoitu, tyyliltään vanhahtava talo, josta on upea näkymä tuntureiden ympäröimälle järvelle. Sijainniltaan syrjäinen, rauhallinen ja hiljainen, juuri niin kuin toivoit. Kalastus- ja metsästysoikeudet kuuluvat hintaan.

”Kuulostaa hyvältä. Miksi se on myynnissä?”

”Perheessä on sattunut kuolemantapaus.”